

kết cuộc để gặp Tókita và trở tài một mất một còn ?
Chàng không thể trả lời nên chỉ nhe răng cười.
Nàng thúc cùi trở vào ngực chàng, giọng nũng nịu :

— May cho ông, nếu ông đoạt chiếc XE lái ra khơi thì Tókita cho nỏ mìn, giờ này ông đã nằm trong bụng cá.

— Có đọc được tư tưởng của Tókita ?

— Ông đứng riều, em nói thật đấy. Mẫu thân em vừa báo tin bằng mật ngữ. Câu «con sốt đã giảm» là mật ngữ có nghĩa là bộ phận điều khiển vô tuyến điện đã lọt vào tay địch. Bộ phận điều khiển này là cái máy đồ sộ, hết sức tinh vi, có thể đóng, mở hang ngầm, và phá hủy hóa chất đựng trong thùng thép và có chiếc tiêm thủy dĩnh bỏ túi nữa. Vì Tókita chiếm được bộ phận điều khiển vô tuyến điện nên bắt buộc em phải quay lại đảo HỒNG.

— Và cô kéo luôn tôi vào mê hồn trận.

— Cùng đi với ông, em cảm thấy yên tâm hơn.

— Hừ... trông mặt mà bắt hình dong, cô Văn Anh ơi, cô đã làm to... Tôi sắp sửa ăn thịt cô đây..

Má nàng gần kề má chàng vì khoảng : gời quá chật hẹp, chàng chỉ cần nghiêng nhẹ sang bên trái là hoàn thành được công tác.. yêu đương. Chàng

không nghĩ rằng Văn Anh sẽ kháng cự, đầu sao nằng cũng đã biến thành con cá nằm trước thớt. Nàng chỉ phải đối bằng cách vùng vẫy lấy lệ là cùng.

Thực tế đã chứng tỏ Văn Bình tiên đoán trật lất. Hai má cọ nhau, môi chàng tìm ngay môi nàng, nàng dễ yên. Chàng quay hẳn người, giang hai tay ôm gọn tấm thân mỹ miều vào lòng, nàng tiếp tục dễ yên. Và chàng vừa khởi sự hôn Văn Anh đã đeo cứng lấy chàng.

Kề ra nàng quần quít chàng chẳng có gì lạ. Agong, chõng nàng, khó thể làm nàng sung sướng. Cho dầu hẳn có biệt tài trong phòng the, biệt tài này vẫn khó thể làm nàng quên được đôi mắt lé loạn xạ, hàm răng khấp khềnh bặt mạng, và bộ mặt đê nhất hãm tài. Như đứa trẻ bị bỏ đói luôn nhiều ngày, nàng xà vào lồng ngực nam nhi hiện ngang và rắn chắc của chàng. Chàng chưa kịp hôn thì nàng đã hôn lấy hôn để.

Giây lâu, bưng tỉnh, Văn Anh buông chàng ra. Nàng cúi gằm mặt, giọng nói nhỏ nhẹ :

— Em xin lỗi ông, em không dẫn được lòng.

Văn Bình nâng cằm nàng lên, hôn vào sống mũi đẹp như tượng nặn :

— Tôi cũng không dẫn được lòng, Thành thật

xin lỗi cô.

Vân Anh không nói gì nữa. Tiềm thủy đĩnh đã về đến đảo Hồng. Đường như nàng đang suy nghĩ mãnh liệt. Dọc đường, nàng quên mất sợ hãi. Giờ đây, cơn sợ hãi ghê gớm xâm chiếm toàn vẹn tâm thần và thể xác nàng. Nàng chậm chạp mở nắp tàu ngầm, trèo lên boong.

Vân Bình à một tiếng khi thấy trên bờ hai khẩu tiểu liên chực sẵn. Chàng nhận diện được tên thứ nhất. Hần nặng và tròn như cái cối xay bột hạng đại. Hần có cái tên hiền lành là bác Hai, chủ nhân tiệm tắm quất với cô gái ngon lành về mọi phương diện.

Vân Anh hơi khựng, giọng nói đượm vẻ bức tức.

— Bác Hai làm trò gì thế?

«Bác Hai» khệnh khạng đáp:

— Ông tưởng dẫn tôi ra đây chờ cô.

— Đối với tôi, bác Hai nữ dùng súng đạn ư?

Bác Hai đáp, giọng ráo hoảnh:

— Ăn cây nào, rào cây ấy. về tình riêng là cậu cháu, nhưng về công việc ông tướng là thượng cấp và cũng là con rề lời.

Vân Anh dậm chân:

— Lúc nào cháu cũng là cháu ruột của cậu.

Bác Hai chữa miệng súng tiểu liên vào Vân Bình:

— Mời ông bước ngay ngắn. Và cô Vân Anh nên làm gương cho ông Vân Bình,

Vân Anh ngó gã Tàu mập ú, cậu ruột nàng bằng cặp mắt cầu khẩn:

— Một lần nữa, cháu kêu gọi cậu nhờ đến tình máu mủ.

Bác Hai cười khẩy:

— Vân Anh ơi, tình cha con nặng hơn tình cậu cháu nhiều. Nào, mời ông và cô đi cho, tướng Tokita đang đợi.

Mảnh trăng lưỡi liềm bỗng đứng sáng rực. Những luống hoa lê đơn thơm rộn dị thường. Vân Anh chấp hai tay vào nhau, thần thờ dật bước trên nền đá trắng. Trong chốc lát, ngôi nhà cổ kính đã hiện ra trước mắt. Vân Bình thấy bóng người lố nhố.

Chàng nhận ra thiếu tướng Tokita trước tiên. Hần vẫn mặc bộ âu phục nhũn nhặn mà hợp thời trang như trong buổi đầu gặp chàng. Tokita ngồi trên ghế đá giữa nhà, ngang hàng với Hồng đại nương, tấm mạng dầy vẫn che kín khuôn mặt. Một giầy giế đá khác được đặt sát tường. Disa cô gái có sắc đẹp mê hồn, ngồi vắt chân chữ ngũ, thái

độ phớt tỉnh. Không khí khách đường có vẻ khó thở.

Tókita cười nửa miệng với Văn Bình :

— Thành thật cảm ơn ông.

Văn Bình đáp :

— Lẽ ra, tôi cũng có bổn phận cảm ơn thiếu tướng.

Tókita đứng dậy, chìa tay định thi lễ với Văn Bình theo kiểu tây phương thì Văn Anh đã bất thần xắn lên vung quyền đánh giữa mặt. Ngón đòn của nàng được phóng ra nhẹ nhàng, song Văn Bình biết nó chứa đựng một lực đáng sợ, Chàng định mình Tókita sẽ gạt đòn. Ngạc nhiên xiết bao, hắn không có thái độ chống đỡ nào hết. Miếng quyền của Văn Anh trúng màng tang hắn rồi bật ngược lại. Hắn ung dung rút khăn mù-soa ra lau rồi nói :

— Cô thừa biết tài nghệ của cô còn thua kém tôi xa. Cô đừng làm trò cười nữa.

Văn Anh nghiêng răng :

— Tôi thách ông đấu võ với tôi.

Hồng đại nương thở dài, xen vào, giọng rầu rầu :

— Mẹ con mình thua rồi, con không cứu vẫn được gì nữa đâu. Mẹ đã thỏa thuận với ông

Tókita trao các thùng thép hóa chất. Nhưng lại đảo Hồng. Và từ chức đại nương trong bang.

— Trời ơi, riêng một việc đề mất công trình tìm tòi của phụ thân con cũng khó thể đồng ý, huống hồ còn việc rời bỏ đảo Hồng, và...

— Đảo Hồng là sản nghiệp của bang, mẹ không có quyền cư ngụ nữa sau khi từ nhiệm.

— Nhưng mẫu thân không hề từ nhiệm. Đó chẳng qua là cưỡng bách. Chức chương đại nương được các bang viên cao cấp bầu lên...

— Con không hiểu rõ. Theo bang luật, chức chương đại nương được bầu trọn đời. Tuy nhiên, bất cứ lúc nào một cấp bộ đời tử thì đề phân định cao thấp thì đại nương vẫn phải tham dự. Mấy chục năm trước mẹ được bầu lên sau một cuộc đấu võ. Giờ đây Disa đòi mẹ phân định cao thấp với nó. Mẹ đã già, nó lại được Tókita truyền dạy những thế võ kỳ bí nên mẹ đã chịu thua và nhường chức đại nương cho nó.

— Nó là con nghiệt súc. Dầu sao nó cũng là cháu ruột của mẫu thân.

Đang vắt chân chữ ngũ, Disa bật dậy, lòng mảy dưng ngược :

— Văn Anh, chị phải rút lại lời vu cáo vừa rồi. Cuộc đời là sự cạnh tranh ác liệt, khôn sống mống

chết. Nề tình họ hàng, tôi đã thương nghị ôn hòa với đại nương. Nếu tôi xuống tay chắc chắn đại nương sẽ không toàn tính mạng.

Vân Anh bước tréo sang trái, để đối diện Disa :

— Giữa hai ta phải có kẻ chết.

Disa cười nhạt :

— Kẻ này là chị.

Hồng đại nương khoát tay can gián :

— Vân Anh con, tránh voi chẳng xấu mặt nào, con nên tuân lời mẹ.

Vân Anh lắc đầu :

— Mẫu thân đã biết tính con. Thà chết, con không thể chịu nhục.

Hồng đại nương quay sang phía Tókita :

— Tôi đã chấp thuận mọi điều kiện do ông đưa ra. Và tôi xin rời đảo ngay bây giờ.

Tókita làm thinh, không đáp. Gã Tàu mập ú có cái tên hiền lành là bác Hai đôn Văn Bình vào góc phòng, bắt chàng ngồi xuống ghế, rồi đứng sừng sững, khẩu tiêu liên hờm sẵn, cặp mắt guôm guôm.

Disa tiến lên một bộ, vòng tay :

— Tôi giỏi võ hơn chị nên nhường chị một đôn.

Vân Anh quạt luôn tay phải vào mặt Disa.

Miếng đòn của nàng có gió, chúng tỏ trong phút đầu làm trận nàng đã hết tình canaglia. Vì đây là đòn điềm huyết âm dương thương nằm trên màng tang của đối thủ. Âm dương thương gồm 2 huyết, bên phải và bên trái, huyết ở màng tang bên trái thường mở từ đầu giờ 11 đến cuối giờ Sửu chạm vào là chết. Trời mới quá nửa đêm, vào khoảng giữa giờ 11 và giờ Sửu, quả tình Vân Anh muốn hạ sát Disa một cách thần tốc. Và đề phòng Disa gạt được đòn trên thái dương trái, Vân Anh bồi tiếp bằng đòn độc khác vào huyết âm dương thương trên thái dương phải. Với hai đòn chết được tung ra cùng một lúc, mạng sống của Disa biến thành số phận cái chuông lớn treo sợi chỉ mảnh...

Lối đánh của Vân Anh cho Văn Bình thấy rõ 2 điều, thứ nhất, nàng là võ sĩ am tường huyết đạo thần pháp, không những am tường vị trí các huyết trên thân thể, còn am tường cả giờ giấc đóng mở, nghĩa là nàng được luyện tập võ nghệ nhiều năm dưới sự hướng dẫn chân truyền lỗi lạc. Thứ hai, nàng biết trước Disa hơn nàng một bậc nên nàng phải thắng gấp.

Mồ ma Cheng Ho từng nói Disa là người tối nguy hiểm. Sự cảnh cáo của hắn không quá đáng. Trước 2 đòn độc của đối thủ, Disa vẫn tỏ ra điềm

Tĩnh và ung dung như thế đấu quyền biểu diễn. Nàng giơ hai tay xò nhẹ rồi gạt đòn ra khỏi mặt. Và nhanh như điện xẹt, tay nàng tấn công yếu huyệt của đối phương trong thế «tiên cô giải tỏa» tuyệt vời.

Thế này gồm 2 đòn, gây thương tích ở trung bộ. Ngón trỏ tay phải của Disa thọc cứng thực quản, đồng thời bàn tay trái nắm gọn phang dưới vú, giữa huyết huyết khí huyết trung của Vân Anh. Đây không phải đòn chết, nhưng nếu chỉ trúng một đòn Vân Anh cũng đủ thổ huyết, thực quản hoặc lá phổi bị dập bẽ, nàng sẽ không ăn, không uống rồi gây mòn đau đớn mà chết.

Rõ ràng Disa xử dụng đòn thù. Văn Bình muốn can đỡ, song chàng ngồi cách hai người quá xa, phần khác miệng súng của gã Tàu mập ú vẫn không rời chàng nửa li. Chàng chỉ còn nước nhắm mắt, phò mặc hên xui.

Nhưng Hồng đại nương đã hét một tiếng lớn và bãng mình vào vòng chiến. Văn Bình mở choàng mắt. Thiếu tướng chân gỗ Tokita vẫn không nhúc nhích. Có lẽ hẳn biết tài nghệ của Disa đủ đương đầu với hai mẹ con Hồng đại nương.

Tiếng hét của đại nương như giúp thêm sinh

khí cho Vân Anh, nàng vận mình tránh được đòn thực quản, nhưng vẫn bị đâm vú. Nàng loạng choạng suýt nhào vào tường. Trong khi ấy, Disa co chân nhảy lùi, giọng nói thản nhiên như thể không có chuyện nào xảy ra :

— Á, đại nương tham chiến càng hay... Đấu một mình với Vân Anh thì các bang viên lại bảo là bất nạt.

Văn Bình tưởng Hồng đại nương ào ào tấn công Disa. Nhưng không, đại nương chỉ chống nạnh, quay nhìn mọi người trước khi nhìn Disa gần giọng :

— Disa, lẽ ra cháu không nên táng tận lương tâm đối với Vân Anh. Cháu thừa biết tài nghệ Vân Anh mới ở bậc trung đẳng Thiếu Lâm quyền. Tài nghệ cháu ở bậc thượng đẳng, cháu đừng làm vậy, quần hùng Hồng bang chê cười.

Disa đáp :

— Tại chị Vân Anh làm phách. Nè đại nương cháu chỉ dùng thế «tiên cô giải tỏa» và không vận nội kinh. Nếu cháu nặng tay hơn, chỉ hơn một chút thôi, chị Vân Anh đã thác.

Hồng đại nương thở dài :

— Một lần nữa ta xin cháu nhân nhượng.

Hồng đại nương vừa dứt lời thì một việc không

ngờ xảy ra. Thiếu tướng Tókita giang rộng cánh tay, như thè làm lá chắn giữa Hồng đại nương và Disa. Hắn xây lưng về phía Vân Anh khi ấy đang vịn vách tường, cách hắn khoảng 2 mét. Mặt Vân Anh nhăn nhó, có vẻ vô cùng đau đớn. Đột nhiên mắt nàng lóe sáng. Hồi vút như gió nàng rún mình khỏi mặt đất, đầu bàn chân phải thọc huyết mạch của đệ nhất võ sĩ Tókita trong thế «đông tước song phi», thế đá cặp nhíp diêm ảo của La hán quyền.

Huyết mạch là một trong các yếu huyết, hệ trung đôn là tạng mạng. Những bậc võ sư có khả năng thay đổi vị trí huyết đạo, và dùng nội ngoại công để bế huyết, biến da thịt thành sắt thép, cũng khó vẹn toàn tinh mạng nếu bị diêm huyết nách, thường được gọi là huyết «tiên nhân đoạt ấn». Bởi vậy mỗi khi giao đấu người ta đều cặp kín huyết mạch.

Thiếu tướng Tókita chỉ kịp nhìn thấy ngọn cước thì một bên thân phải của hắn đã bị bại liệt. Hắn rú lên một tiếng hãi hùng, máu đã trào òng ọc khỏi miệng. Va không riêng ở miệng ở lỗ mũi, lỗ tai và kẽ mắt đều có máu. Kẻ kém công phu luyện tập tất đã ngã vùi tất thở, thiếu tướng Tókita là võ sư siêu đẳng nên chỉ bị trọng thương, máu ứa ra các lỗ thất khiếu.

Tókita không chết nhưng võ công đã giảm phân nửa, hắn chỉ còn cử động được tay trái và chân trái. Tuy vậy hắn vẫn đủ sức đánh chết Vân Anh. Nàng đang lao đảo thì Tókita phóng cước tréo, rắc một tiếng khô khan, xương sống của nàng bị tiện gãy làm đôi, và nàng té rụp xuống nền đá trắng, chết ngay không kịp trở.

Hồng đại nương xà lại cứu con. Nhưng Vân Anh đã chết trước khi được mẹ can thiệp. Vả lại, thiếu tướng Tókita đã đoạn tuyệt với thái độ hào hoa phong nhã cố hữu. Hắn chỉ còn xử dụng được một bên thân thể nên phải thu hồi ngọn cước rồi mới chuyển thế, tấn công Hồng đại nương. Riêng một mình Tókita cũng dư bản lãnh triệt hạ đại nương, huống hồ còn thêm Disa. Nàng từ xa vọt tới, toan quật ngã đại nương bằng thế «thăng thiên độc cước».

Nhưng một việc không ngờ thứ hai lại xảy ra.

Đó là tiếng đoảng chát chủa ở ngoài hàng hiên, nơi treo những chậu phong lan đất giả. Thăng Sue đột ngột hiện ra, đầu tóc rối bù, mặt mày lem luốc, dường như vừa từ hầm mỏ than chui lên. Trong tay nó, Văn Bình thấy khẩu súng lục béc khói nghi ngút.

Nó vừa nhả đạn. Tuy mới trên 10 tuổi, nó

tác xạ chính xác không kém điệp viên chuyên nghiệp. Miếng «thăng thiên độc cước» của giai nhân Disa bị chặn lại nửa chừng, viên đạn xuyên qua tim nàng trở ra sau lưng rồi rớt gọn xuống đất. Cũng như Văn Anh, người đẹp Disa chết ngay không kịp trở.

Hai người đẹp nghiêng nước nghiêng thành bị tử nạn trước sau trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi. Thằng Sue chĩa súng toan lấy cò tiếp thì Tokita đã nhanh nhẹn lặn sau người Hồng đại nương. Thằng Sue quát :

— Tokita, ông phải chết.

Nhưng thằng Sue đã chết trước Tokita. Gã Tàu tục gọi là bác Hai đã lia tràng đạn tiêu liên trả thù cho con gái. Thừa cơ đối phương xử trí với thằng Sue, Văn Bình nhào chân, ngáng bác Hai ngã. Bác Hai chỉ là cái bở sứt cạp vụng về, nên bị Văn Bình loại khỏi vòng chiến trong một tích-tắc đồng hồ. Hắn nằm sóng sượt, mặt vấp xuống đá, máu chảy đầm đìa.

Trong phòng chỉ còn lại một tên thuộc viên khác của Tokita. Song hắn cũng là phường ăn hại tuy cầm súng lăm lăm trong tay mà chẳng làm được cơm cháo gì. Văn Bình khoan thai tóm cò áo hắn, xoắn tròn một vòng rồi xô hắn qua

khung cửa trống ra vườn.

Hồng đại nương đang giằng co với Tokita. Sự xuất trận của Văn Bình như trái bom nổ trên đầu hắn. Hắn luôn luôn có mặc cảm tự tôn đối với Văn Bình nhưng từ lúc hắn bị diêm huyết «tiên nhân đoạt ấn» ở khe nách, hắn bỗng mất tinh thần.

Văn Bình tiến lại, vung đòn tới lấp vào phía thân thể bị tê liệt. Thật hắn không hề thẹn với cấp đệ bát đẳng nhu đạo, Văn Bình đánh cả hai tay, hắn đỡ gạt bằng một tay mà dấu pháp vẫn không hề rối loạn. Ngay trong phút đầu giao đấu, chàng biết Tokita không còn là đối thủ đáng gờm nữa. Chàng chỉ kiêng dè hắn về thái cực quyền. Chàng còn trẻ song nội kinh của hắn mạnh hơn và bền hơn kinh lực của chàng nhiều. Chàng đã có dịp ném mũi nội kinh của Tokita trên đảo Tân gia Ba.

Một bên thân thể bị bại xuôi đã ảnh hưởng lớn đến khả năng vận khí của Tokita. Hắn không thể ép ngực, phòng bụng để dồn chân khí vào đan điền, biến thành sức mạnh siêu việt truyền ra tay chân. Hắn đành phải đối phó với chàng bằng quyền pháp thông thường.

Văn Bình quét ngang mắt cá chân Tokita. Hắn nhảy vọt, tránh đòn. Hắn không đánh trả như

chàng chờ đợi. Hần lúi sất tướng, miệng kêu thất thanh :

— Trời ơi, đại nương bỏ trốn.

Văn Bình cũng ngưng tấn công. Tuy nhiên, chàng vẫn giữ thế thủ kiên cố. Nhưng Tokita đã chỉ tay ra ngoài vườn, giọng hốt hoảng :

— Ông và tôi không hề thù oán nhau... Đại nương thoát ra bến lái đò ngấm xuống biển thì hỏng to...

Lời cảnh giác của tướng chân gỗ Tokita làm Văn Bình phụt tỉnh. Hần nói đúng, chàng không hề thù oán hần. Hần cũng chưa hề động tới lông chân chàng. Nếu muốn hại chàng, hần đã có thể thành công dễ dàng khi chàng bị bắt giải về nhà. Và lại mục đích của chàng là chiếm hữu các thùng hóa chất. Hồng đại nương đã thoát chạy ra ngoài, điều này có nghĩa là đại nương tìm cách tẩu tán các thùng hóa chất vô giá khỏi đảo Hồng.

Từ vườn hoa lê-dơn và phong lan ra bến, chỉ là một quãng ngắn. Và chỉ cần mấy phút đồng hồ phù du là con tàu ngấm xi-gà tí hon sẽ chìm sâu xuống đáy đại dương mênh mông. Hồng đại nương thuộc lâu đường lối ngoài khơi, công trình vất vả của Văn Bình và của Sở Mật vụ sẽ biến thành công trình xe cát biển đông của... đã trắng.

Tokita cất tiếng thúc giục :

— Ở kia, ông Văn Bình, ông còn đợi gì nữa... Tôi đã thành kẻ tàn phế, tôi bằng lòng nhường chiến lợi phẩm lại cho ông.

Nói dứt lời, Tokita bằng mình ra vườn hoa ngập đầy ánh trăng lung linh. Trong nháy mắt, hần đã biến đâu mất. Văn Bình nhìn quanh quất trong vòng một tích-tắc rồi vội vã chạy theo.

Chàng đã tỏ ra khôn ngoan. Nhưng kẻ thù khi ấy đã tỏ ra khôn ngoan hơn chàng.

Chàng bị sa bẫy.

Bẫy của thần Chết.

